

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA POLITICĂ

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ SUB CONDUCEREA D-lor

C. G. DISSESCU

V. ATHANASOVICI, PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, ALEX. CERBAN, C. MEITANI,
N. POLIZU-MICȘUNEȘTI, C. HAGI-THEODORAKY

SILIU RĂDULESCU
PRIM-REDACTOR

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

Dim. C. Maxim.— *Determinarea vrăstei la care un străin poate fi naturalizat.*

Jurisprudența română.— *Inalta Curte de Casație și Justiție, secțiuni-unite.*— Expropriere pentru utilitate națională.— Plata creditoilor ipotecari.— Rentă de apropriere.— Legea agrară.— Dacă dispoziția referitoare la speță e constituțională

(Robert Gordon Mac Milan cu N. Gâlcă)

Secția III.— Plată.— Datorie contractată în franci aur.— Liberațiune în biletele Băncii Naționale.

(Societatea de asigurare „Anco a” cu A. S. Polak).

Curtea de Apel din Galați, secția I.— Schestru asigurator.— Materie comercială.— Cauțiune.— Depunerea necompletă.— Nulitate.

(Soc. în nume colectiv D. Tomovici & Co. cu G. Tomescu).

Tribunalul Dâmbovița, secția II.— Acaparare.— Speculă mică.— Emeentele delictului.

(Șt. Apostoiescu cu Ministerul Public).

Tribunalul Bacău, secția I.— Timbru și înregistrare.— Valoarea litigiului.— Căte de judecată — Recurs.

(Noel Rotenberg cu Avram P. Segal).

Determinarea vrăstei la care un străin poate fi naturalizat

(Art. 7 al. 1 al legii din 1924).

1). *Importanța schimbării de naționalitate. Naționalism. Cosmopolitism. Principii sovietice.* 2). *Vrăsta naturalizării; după vechile legi române și vechea Constituțiune.* 3). *Sistemul noului legiuitor din 1924 în această privință. Vrăsta de 21 ani deplini, chiar dacă statutul personal al străinului; prevede majoratul la o vârstă mai târzie.* 4). *Legea teritorială în raport cu cea personală a străinului. Cazul majoratului legii străine sub 21 ani. Precăderea legii teritoriale.* 5). *Lacuna legii vitorului nou în cazurile în care străinul este minor după legea sa națională, la 21 ani deplini. Insuficiența înlăturării; zisei lacune prin al. 2 art. 7 privitor la manifestarea de voință a străinului.* 6). *Imposibilitatea de naturalizare a celor majori după legea română și minori după legea lor națională. Nevaliditatea decretului de naturalizare în cazul neobservării dispoziției legii străine concomitent cu cea națională. Consecință.* 7). *Neîndepărtarea lacunei prin al. 6 al art. 7 din lege. Textul ce propunem a se adăoga la al. 1 art. 7 în scopul înlăturării dificultăților.*

1). Schimbarea naționalității este un act ce stă în putința unei persoane majore, și deci aptă de a aprecia

consecințele grave ce o implică. Și, în adevăr, omul căpătând, în general, o naționalitate prin naștere este atins de cele mai scumpe sentimente pentru țara sa. Idealul său, scopul vieții sale, viitorul său și al familiei sale este strâns legat de locul unde a văzut lumina, de țara către care și-a îndreptat toate afecțiunile. După cum zicea marele nostru *Eminescu*, cosmopolitism nu există; individul care are într'adevăr dorința de a lucra pentru societate, nu poate lucra pentru „o omenire”, care nu există de cât în părțile ei concrete — în naționalități. El este legat prin lanțuri nedesfăcute de grupa de oameni, în care s'a născut¹⁾”.

Această tendință naturală ca individul să 'și desvolte toată activitatea și să 'și îndrepte toate simțirile pentru acea bucată de pământ căreia îi aparține, conduce la deducțiunea că numai împrejurări absolute și de neînvinș pot decide schimbarea naționalității. Ori, judecata tuturor acestor împrejurări necesitând o cugetare matură și o cântărire aprofundată a motivelor ce o provoacă, a determinat legiuitorii cari se ocupă de această materie să consacre această facultate numai majorilor.

2). Articolul 7 al vechei Constituțiuni române, care determina condițiunile în care se acorda naturalizarea, ca și vechile dispozițiuni 8 și 9 din codicele civil, nu vorbesc de loc despre vrăsta candidaților la cetățenie. Ca și Cod'cele civil francez din 1889, fosta Constituțiune și vechile legiuri neocupându-se de această chestiune, se pare că s'au referit la principiile dreptului internațional privat, după care beneficiul naturalizării se acordă numai străinilor capabili după legile lor de a-și schimba naționalitatea. Astfel, în trecut, străinii aflători pe teritoriul nostru, erau supuși, după cum zice și d. *Alexandresco*, legilor națiunii lor respective, aceasta fiind o reciprocitate logică întemeiată pe dreptul internațional²⁾. Nu ne amintim dacă Corpurile legiuitoare au fost sesizate să se pronunțe asupra chestiunii; dar, desigur, în lipsa unui text expres care se fixeze vrăsta

1) *Mihail Eminescu*, «Opere complete», Iași, Librăria Românească, 1914, pag. 355. Această tendință spre naționalitate resare evident chiar la acei cari în ultimul timp au alcătuit nouă baze în organizarea socială. Astfel, Republicele Sovietelor simulează mai mult tendințele lor pretinse umanitare și universale în sensul aplicării principiilor lor, pentru că dacă conducătorii popoarelor de la răsărit și-ar arăta ceea ce gândesc, s'ar da pe față atât interesele lor individuale cât și cele naționale, ale rasei lor

2) *Alexandresco*, „Dreptul civil român”, I, pag. 146.

la care se poate cere naturalizarea, sub imperiul vechei Constituțiuni, majoratul solicitanților trebuia să fie privit în raport cu legea lor națională, adică după dreptul comun, care în lipsa unui text formal, cere aplicațiunea legii capacității solicitantului, a patriei sale de origină.

3). Legiuitorul nostru din 1924 cere, între condițiunile indispensabile naturalizării, că solicitantul să aibă 21 ani împliniți (art. 7 al. 1).

În expunerea de motive se lămurește că s'a înlăturat încetățenirea minorilor, pentru cari un reprezentant legal ar fi trebuit să dea autorizarea realizării acestui act, ce implică gândire serioasă din partea străinului¹⁾. În Camerele legiuitoare s'a primit această dispozițiune, care n'a dat loc unei discuțiuni ulterioare sau la controverse²⁾.

Legea și-a ales astfel un principiu, criticat în doctrină, dar superior legilor vechi, care păstrau tăcerea³⁾.

Dar dacă legea națională a străinului prevede un termen mai lung de vârstă în ce privește majoratul, nu trebuie luat în considerațiune și acest termen, care se referă la statutul personal al străinului, ce-l urmărește în toate chestiunile referitoare la starea sa civilă?

Sunt în realitate legislațiuni care cer o vârstă deosebită de cea prescrisă de legea română, cum sunt legile: germană, austriacă și ungară, pentru ca străinul să fie capabil, și unele admit chiar pe incapabili la naturalizare, dacă au autorizarea reprezentantului lor legal⁴⁾; și, deci, noul nostru legiuitor spre a tăia controversa a prescris o vârstă uniformă de 21 ani, chiar pentru acei cari după legea lor devin majori la o vârstă mai mică sau mai mare. Astfel, dar, la 21 ani deplin, orice străin este considerat major și capabil de a fi naturalizat român.

4). Fără a intra în considerațiunile tuturor sistemelor alcătuite de către autori spre a ajunge la soluțiunea care să împace toate interesele, observăm că sistemul noului nostru legiuitor, cu toată lacuna ce o prezintă, este cel mai preferabil, pentru că în materie de naturalizare fiind în joc o chestiune de interes public, toate principiile care guvernează statutul personal al străinului trebuie să cedeze legii teritoriale. În caz de conflict al legilor, între cea română, care determină majoratul la o vârstă anumită, și cea străină care-l fixează la alta, sub vârstă de 21 ani, conform statutului său personal, trebuie să ne conducem în cazul nostru după cea dintâi, pentru că scopul dispozițiunii legale teritoriale este de ordine socială, de a reglementa într'un mod uniform vârstă la care o persoană străină poate în mod conștient să-și dea avizul dacă este în interesul ei să-și schimbe naționalitatea și să intre în cetățenia română.

Și astfel fiind, legiuitorul a trebuit să garanteze condițiunile unei serioase funcționări a instituțiunii naturalizării, care are de rezultat să aducă noi membri în societatea românească, investiți cu drepturi politice, așa că a dat acces numai acelor solicitanți, cari potrivit

legii teritoriale, sunt în plin exercițiu a drepturilor lor. În acest mod s'a înlăturat, și cu drept cuvânt, dela naturalizare orice străin care, neavând vrâsta legală teritorială, ar fi totuși major după legea sa națională, care ar prevedea un termen de vârstă mai scurt pentru atingerea majorității.

Legiuitorul este logic, n'a putut face această diferențiere; să împedice pe naționalul minor dela exercițiul actelor vieții civile, și să permită străinilor minori, după dispozițiunile sale, să ia deciziuni cu consecinți atâte de însemnate pentru tot cursul vieții lor.

5). Derogațiunea la dreptul comun, de a nu ține seamă de legea națională a străinului care-l urmărește în actele vieții civile, are însă un inconvenient. Dacă solicitantul este minor după legea sa națională, ca cea a Austriei, care prevede majoratul la 24 ani, și deci dacă el obține naturalizarea, conform legii române, la 21 ani deplin, el are în acelaș timp două naționalități, pe cea de origină, pe care n'a putut-o perde, prin declarațiunea de manifestare de voință ce a făcut într'un moment când era minor, și pe cea română, obținută prin decretul de naturalizare. Acesta este un desavantaj, pe care în mod constant, atât noul legiuitor ca și toate legislațiunile caută să-l înlătore. Acest inconvenient a determinat pe unii autori să profeseze ideea după care străinii să poată fi naturalizați numai dacă *sunt majori*, după legea lor națională. În acest mod, un Austriac n'ar putea obține naturalizarea de cât la 24 ani, un Danez la 25 ani și un Portughez la aceeași vârstă¹⁾.

Aceeași considerațiune credem că a servit de călăuză și legiuitorului nostru când a adaus aliniatul 2 al art. 7 după care între condițiunile naturalizării se cere: „manifestare de voință de a deveni român și declarațiunea de lepădare de cetățenia străină în formă autentică”.

Deși nu găsim în debaterile urmate în Adunările legiuitoare și nici în Expunerea de motive ideea formală a respectării principiului de drept internațional privat privitor la statutul personal al străinilor în statuarea asupra cererii lor de dobândire a naționalității române, când s'a admis și discutat zisul aliniat, totuși, în mod implicit, socotim, că s'a avut în vedere și acest principiu, cerându-se pe lângă un minimum de vârstă — conform majoratului legii române — pentru ca solicitantul să obțină favoarea naturalizării — și condițiunea formală, ca dânsul, deosebit de cerere, să facă în scris o manifestare de voință autenticată, care, implică ideea că o poate efectua numai dacă este capabil potrivit legii sale naționale de a schimba naționalitatea. Ori, această nouă cerință a legii presupune neapărat majoratul solicitantului, după legea sa națională, fiind o regulă constantă că facerea unei asemenea declarațiuni, cerând o libertate de voință, liberul exercițiu al drepturilor civile, este inaccesibilă minorilor cari nu se bucură de acest exercițiu. Este, totuși, greu de a se ajunge numai prin deducțiune la înlăturarea zisei dificultăți.

6). În rezumat, deși legea română a prescris condițiunea absolută a naturalizării la 21 ani deplin — majoratul legii teritoriale — această condițiune este insuficientă pentru solicitanții străini, cari, după legea lor națională sunt minori la această vârstă și cari, deci, potrivit acestei ultime legi, nu pot face declarațiune de

1) «Expunerea de motive, Rapoartele și debaterile Adunărilor legiuitoare privitoare la legea dobândirii și pierderii naționalității române», București 1924, pag. 54.

2) Idem, op. cit., pag. 134 și 2°.

3) Gruffy, «Étude sur la Naturalisation», 1893, pag. 178; Foleville, «Naturalisation», pag. 122. Weiss, «Droit international privé», I, pag. 310.

4) În privința deferitelor legi de naturalizare a se vedea: «Carpentier», «Répertoire du droit français» 28, pag. 308 și urm.

1) Gruffy, op. cit., pag. 178.

manifestare de voință de a deveni român și a se lepăda de cetățenia străină în sensul alineatului 2 al articolului 7 din lege. În asemenea ipoteză, prin forța lucrurilor, trebuie să se urmeze și legea străinului și deci naturalizarea este inaccesibilă celor majori după legea română, dar minori după legea lor națională.

Ajungem deci la soluțiunea că principiul formulat prin alineatul 1 al articolului 7 din lege, este insuficient aplicabil în toate cazurile, și nevoiți deci suntem ca uneori, când majoratul preseris de legea solicitantului este mai târziu decât la 21 ani să avem în vedere, concomitent, și legea străină pentru valabilitatea manifestărei de voință, și implicit a decretului de naturalizare și deci să amânăm naturalizarea până la data când străinul a ajuns major și după legea sa națională. Chestiunea prezintă interes deosebit pentru că dacă am presupune că naturalizatului a dat manifestare de voință, în disprețul dispozițiunii legii sale naționale, cu privire la capacitatea sa personală, încă în timpul minorității, după legea sa națională, și deci dacă o asemenea declarațiune este nulă potrivit statutului său personal, ar putea fi discutat ulterior și valabilitatea decretului de naturalizare obținut, și împreună cu el toate actele făcute de naturalizat în spațiul de timp cât situațiunea sa de cetățenie a fost schimbată în baza unei declarațiuni nevalide.

7). În fine, noul legiuitor a adaus alineatul 6 la articolul 7 după care între condițiunile naturalizării se cere ca „solicitantul să fi pierdut naționalitatea străină sau să o piardă, potrivit legilor țării sale, prin efectul dobândirii naționalității române.”

S'ar părea că prin această măsură, legiuitorul a căutat să înlătore inconvenientul ce am arătat, stabilind că beneficiul naturalizării este admisibil numai pentru străinii în mod valabil liberați de cetățenia de origine, adică numai acelor cari sunt capabili, potrivit legii lor naționale să-și schimbe naționalitatea.

Chiar prin acest text lacuna semnalată nu este îndepărtată în mod categoric, pentru că prin alineatul 6 se precizează numai în mod general de necesitatea pierderii naționalității străine sau posibilitatea de a o pierde ca să se poată obține naturalizarea; și, ori care ar fi deducțiunea logică, când este vorba de interes atît de importante, ce privește și străinul și Statul român, trebuie ca să nu lăsăm practicii soluționarea problemelor.

Am ajuns așa dar la încheierea că sunt unele cazuri, în care trebuie să aplicăm și legea străină, cu toată stăruința noului legiuitor de a o îndepărta. Este dar locul de a se adăuga, ca supliment alineatului 1 al articolului 7 din lege, următorul text:

„Naturalizarea nu se acordă de cît acelor străini cari au atins vrăsta majoratului după legea lor națională”.

În lipsa unei atare text expres, aplicarea exclusivă a dispozițiunii legii române dă naștere la dificultăți pe care trebuie să le înlăturăm. Am arătat și altă dată că dacă un legiuitor este în tot dreptul să ceară condițiuni la naturalizare ne care le crede de civinită, când este vorba de pierderea naționalității străinului solicitant, numai legea acestuia poate să-i stabilească și să-i reglementeze condițiunile.

Dimitrie G. Maxim
Președinte la Curtea de Apel

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

Secțiuni-Unite

Audiența de la 29 Mai 1924

Președenția D-lui Victor Râmnicănu, Prim-Președinte.

Robert Gordon Mac Milan cu N. Gâlcă

EXPROPRIERE PENTRU UTILITATEA NAȚIONALĂ.— PLATA CREDITORILOR IPOTECARI.— RENTĂ DE EXPROPRIERE.— EFECT LIBERATORIU.— DACĂ DISPOZIȚIILE ART. 75 ȘI 76 DIN LEGEA AGRARĂ SUNT CONSTITUȚIONALE.

Dispozițiunile art. 75 și 76 din legea agrară potrivit cărora renta de expropriere are efect literatoriu față de creditorii ipotecari ai moșilor expropriate, nu violează nici un principiu constituțional, de oarece legiuitorul în vederea unor interese superioare poate oricând acorda termene de plată în raporturile private, după cum poate reglementa și cursul monetar, dând putere liberatorie unor anumite titluri, chiar când părțile au stabilit ca plata să se facă în aur.

No. 22 — Respins ca neintemeiat recursul făcut de Robert Gordon Mac Milan contra sentinței Trib. R. Sărat, No. 1517 din 1924 în proces cu N. Gâlcă.

S'au ascultat d-nii avocați Ein. Pantazi și S. Rosental pentru partea recurentă, și d. G. M. Dumitrescu pentru intimat.

Curtea deliberând,

Asupra motivului II de casare, trimis în cercetarea Secțiunilor-Unite ca fiind tras din neconstituționalitatea dispozițiunilor art. 75 și 76 din legea agrară.

Având în vedere deciziunea acestei Curți, Secția I, cu No. 490/924, prin care s'a respins motivul I de recurs, făcut în contra sentinței No. 1517 din 1924, a Tribunalului Râmnicu-Sărat, în ce privește interpretarea art. 75 și 76 din legea agrară și s'a decis că, atunci când titlurile de rentă depuse de Stat ca preț al exproprierii, acoperă creanța ipotecară, creditorul ipotecar să fie achitat cu aceste titluri, nu numai în proporțiune cu porțiunea d'n moșie care s'a expropriat, ci integral, și prin urmare ipoteca să rămână desființată atât asupra porțiunii expropriate, cât și asupra celei neexpropriate; iar al doilea motiv de recurs a fost trimis în judecata Secțiunilor-Unite ale acestei Inalte Curți, conform art. 103 din Constituție.

Având în vedere că, prin acest motiv se susține că dispozițiunile art. 75 și 76 din legea agrară interpretate în sensul admis de S. I, când a respins I-ful motiv de recurs — și care nu mai poate fi repus acum în discuțiune — trebuiesc declarate neconstituționale, de oarece fără ca vre-un text din Constituție să autorize, au de efect exproprierea creditorului ipotecar de valoarea creanței sale.

Considerând că, prin menționatele dispozițiuni reglementându-se, atât în interesul proprietarului expropriat cum și al creditului Statului, modul de plată a datoriiilor privilegiate sau ipotecare, ce ar exista asupra moșilor expropriate în total sau în parte, și în acest scop

impunându-se asupra acestor creditori obligațiunea de a primi plata creanțelor în rentă de Stat, nu în numerar, indiferent de ce proporțiune, prin aceasta ele nu au fost expropriate—cum se pretinde, fie și de o parte din valoarea creanței, de oarece legea n'a făcut nici o reducere în această privință, iar cursul actual cu totul scăzut al efectelor de Stat este în funcțiune numai de starea economică și financiară a țării, care nu are un caracter statornic și este trecătoare și prin urmare aceste efecte sunt menite a-și dobândi cu timpul valoarea lor normală; că, de altă parte, plata în numerar n'a fost cu totul exclusă ei numai amânată, fie în condițiunile legii după 10 ani, pentru a se împiedica deprecierea mai mult a titlurilor, fie la esirea lor la sorti, ceea ce iatăș, nu poate implica o expropriere; că în fine legiuitorul într'un interes general superior, putând acorda termene de plată în raporturile private, ori reglementa cursul monetar, întocmai după cum a declarat ca având efect liberatoriu, cu un curs forțat, biletele băncii Naționale, chiar când părțile au stabilit în convenția lor plata în aur, tot astfel a putut să declare, în această materie, ca având efect liberatoriu renta de expropriere, față de creditorii menționați, fără a se atinge vreun principiu de ordin constituțional.

Că așa fiind, și acest motiv de recurs este neîntemeiat și recursul urmează a fi respins.

Pentru aceste motive, respinge.

Secția III

Audiența dela 12 Noembrie 1924

Președenția d-lui Dem. G. Tăzlăuanu, Președinte

Societatea „Ancora” cu A. S. Polak

PLATĂ.— DATORIE CONTRACTATĂ ÎN FRANCI AUR.— DACĂ DEBITORUL SE POATE LIBERA PLĂTIND ÎN HÂRTIE MONEDĂ A BĂNCEI NAȚIONALE ROMÂNE.—ART. 41 C. COM. ȘI ART. 8 DIN LEGEA DE LA 22 DECEMBRE 1916.

Dispozițiunile art. 8 din legea de la 22 Decembrie 1916, potrivit cărora debitorii cari au stipulat înainte de 15 August 1916 plata unei datorii în aur, pot să se libereze valabil plătind în hârtie-monedă a Băncii Naționale, fiind edictate de legiuitor în scop de a protege stocul metalic al acestei bănci și de a crea în vederea acestui scop un curs forțat pentru leul monedă hârtie, ca atare aceste dispozițiuni nu pot fi aplicabile de cât în cazurile când e vorba de o datorie în monedă «aur» care strict executată ar pune Banca Națională Română în situațiune de a-și micșora stocul ei metalic, iar nu și atunci când e vorba de o datorie contractată în monedă străină, caz care eșind din cadrul legii excepționale, are a se regula conform principiilor generale și intențiunei comune a părților.

No. 2978.— Respinge recursul făcut de Societatea de asigurare „Ancora” contra deciziei No. 75/934 a Curței de Apel din București S. II-a în proces cu A. S. Polak.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier C. Haman-

giu și s'au ascultat d-nii avocați Bentoiu pentru recurent în desvoltarea motivelor de recurs și Șt. Antim pentru intimat în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra motivului de recurs:

„Violarea și greșita interpretare a art. 8 din legea dela 22 Decembrie 1916 promulgată cu Decretul 3241 din 21 Decembrie 1916. — Exces de putere.

„Deși art. 8 din lege are un sens clar și nesusceptibil de discuțiune, Curtea recurge la o interpretare arbitrară ce constituie o evidentă violare a textului legii precum și un exces de putere constatând în aceea că instanța de fond restrânge limita de aplicațiune a legii și introduce condițiuni neconținute în text.

„Art. 8 cuprinde două dispozițiuni bine distincte:

„O primă dispozițiune este cea care, edictată în scop de apărare a stocului metalic al Băncii Naționale, permite debitorilor cari au stipulat înainte de 15 August 1916, plata unei datorii în aur, să se libereze valabil plătind nu aur ci hârtie.

„A doua dispozițiune, edictată în scopul de a conserva puterea achizitivă a leului hârtie conferindu-i curs forțat, indică și moneda în care se pot achita datoriile vizate de prima dispoziție: această monedă careia i se conferă curs forțat este leul hârtie, biletele Băncii Naționale după cursul lor legal.

„Aceste două dispozițiuni sunt în indisolubilă legătură: din moment ce se decide că o datorie intră în prima dispoziție care exonerează de debitor de a plăti aur, chestiunea de a ști în ce monedă se va libera valabil debitorul, se rezolvă ca o consecință necesară prin aplicarea celei de a doua dispozițiuni care indică instrumentul liberatoriu: biletele Băncii Naționale pe cursul lor legal sau orice alte monede românești pe cursul lor legal.

„In speță, având a plăti 21186 franci aur, am oferit să plătim în monedă hârtie pe cursul legal, adică 21186 lei în bilete de ale Băncii Naționale.

„Am dovedit invocând art. 7 al legii monetare din 1867 că francul francez are curs legal la noi în țară, am dovedit că cursul legal al leului-hârtie este un leu hârtie egal un franc aur, și am cerut aplicațiunea art. 8 din legea dela 1916.

„Curtea de fond admite concluziunile noastre în parte, decizând că art. 8 se aplică și la datoriile în aur stipulate în monede străine și ne exonerează de obligația de a plăti aur. Dar când e vorba să se pronunțe asupra instrumentului liberatoriu, în loc să aplice dispozițiunea precisă a legii, decide că:

„Această dispozițiune nu aduce nici o modificare la convențiunile relative la plăți în monede străine care au curs comercial în țară și obligă să plătim în franci francezi hârtie ca și când legea noastră se ocupă să confere curs forțat monedei-hârtie franceze.

„Prin acest mod de interpretare și aplicare, Curtea comite o violare și o greșită interpretare a art. 8 din legea dela 21 Decembrie 1916 precum și un exces de putere, căci ne scoate de sub scutul legii românești și ne aplică fără s'o spună legea franceză privitoare la cursul forțat al francului-hârtie.

„De altfel, un argument de rațiune ne evidentiază eroarea soluțiunei date. În adevăr, dacă ar rămâne în picioare o asemenea jurisprudență s'ar stabili un precedent periculos, creându-se favoruri pentru unii și defavoruri pentru alții, ceea ce legiuitorul a vrut să evite. Căci ar însemna ca denaturându-se legea, pentru obligațiuni contractate bunioară în:

franci aur să se dea franci hârtie

coroane aur să se dea coroane hârtie (monedă azi aproape fără valoare

mărci aur să se dea mărci hârtie (monedă azi aproape fără valoare

ruble aur să se dea ruble hârtie (monedă azi aproape fără valoare)

leva aur să se dea leva hârtie și a. m. d. Pe când legiuitorul din motive de dreptate și echitate n'a zis: se va da bannota Statului respectiv, ci înadins a fixat cursul legal aurului, cursul existent înainte de război pe timp normal, adică pentru:

franci aur=1 leu hârtie de fiecare franc aur
 coroane aur=lei 1.05 de coroață aur
 mărci aur=lei 1.23½ marcă aur
 ruble aur=lei 2.66 rublă aur
 leva aur=lei 1 leva aur

cursuri cari au existat pe timpul contractării obligațiilor, iar nu cursurile fantastice de astăzi, cari nu le-a putut prevedea nimenea, căci altfel n'ar fi putut contracta asemenea obligațiuni ruinătoare pentru debitorii".

Având în vedere că din deciziunea atacată cu recurs, se constată că intimatul a contractat în anul 1900 o asigurare pe viață la societatea recurentă pentru sumai de 30.000 franci francezi aur, plătilă după 20 de ani; că expirând acest termen, intimatul a reclamat prețul asigurării în moneda prevăzută în contract, adică în franci francezi aur, dar numai în sumă de 21.185 cât și a redus pretențiile în cursul judecății;

Că, Curtea de Apel, prin decizia atacată, a admis în parte cererea intimatului, obligând pe recurentă la plata în franci francezi, nu în aur, ci după valoarea francului în hârtie monedă;

Având în vedere că cesiunea care s'a pus în discuțiune înaintea instanțelor de fond, și a cărei soluțiune se critică prin motivul de recurs, este aceea de a se ști, dacă Societatea asigurătoare e obligată a plăti asiguratului suma numerică de 21.186 în franci francezi aur, sau aceeași cătine în lei, hârtie monedă a Băncii Naționale Române;

Având în vedere că recurenta a susținut la instanța de fond — ca și azi în recurs — că se poate libera valabil plătind suma de 21.186 lei hârtie monedă românească drept aceeași sumă stipulată prin contract în franci francezi aur, de oarece prin art. 8 din legea dela 21 Decembrie 1916 s'a permis debitorilor ca pentru datorii stipulate „în aur” se pot libera valabil plătind suma corespunzătoare în lei — hârtie monedă — sau în orice altă monedă românească.

Considerând că dispozițiunile legii mai sus citate au fost luate de legiuitor în scop de a protege stocul metalic al Băncii Naționale Române și de a creea în vederea acestui scop un curs forțat pentru leul monedă-hârtie; ca atari, aceste dispozițiuni nu pot fi aplicabile în cazurile când — cum este în speță — nu e vorba de o datorie în monedă „aur” care strict executată ar pune Banca Națională Română în situațiune de a-și micșora stocul ei metalic, ci de o datorie contractată în monedă străină; că modalitatea de plată a unor asemenea monenzi neinteresând rezerva de aur a Băncii de Stat române și, ca atare, eșind din cadrul prevederilor citatei legi excepționale, are a se regula conform principiilor generale și intențiunii comune a părților;

Considerând că, în speță, instanța de fond înlăturând pe temeiurile mai sus arătate, aplicațiunea legii excepționale din 1916 și referindu-se la principiile consacrate în materie de plată și la termenii în care a fost conceput contractul și din care a putut deduce intențiunea comună a părților, prin aceasta n'a săvârșit nici o violare de lege sau exces de putere, atunci când a obligat pe recurentă să facă plata în franci francezi, adică în moneda oficială a țării la care părțile s'au referit prin contractul lor, iar nu în lei românești, ceea ce n'a fost în intențiunea părților, cesiune de fapt și de interpretare a convențiunii, care întrucât nu schimbă întru nimic natura juridică a contractului de asigurare seapă de controlul Curții de Casație;

Că de aceea motivul de casare este neintemeiat.

Pentru aceste motive, respinge.

CURTEA DE APEL DIN GALAȚI

Secția I

Audiența de la 14 Mai 1924

Președenția D-lui Eug. Bonachi, Prim-Președinte

Societatea în nume colectiv D. Tomovici & Co. cu G. Tomescu

SECHESSTRU ASIGURĂTOR.— INFINTAREA LUI CU DARE DE CAUȚIUNE.— MATERIE COMERCIALĂ.— ART. 613 C. CIVIL.— ART. 908 C. COM.

SECHESSTRU ASIGURĂTOR.—CAUȚIUNE.—NEDEPUNEREA EI ODATĂ CU CEREREA.—NULITATE.—ART. 613 PR. CIVILĂ.

1. Atunci când între părți există un litigiu de natură comercială, sechestrul asigurător nu poate fi înființat în conformitate cu art. 613 pr. civilă, ci numai conform art. 908 c. com., potrivit căruia această măsură asigurătoare nu poate fi admisă de cât cu dare de cautiune, afară de cazul când cererea s'ar fi făcut pe bază de cambie sau alt titlu comercial protestat pentru neplată.

2. Legiuitorul prin art. 613 pr. civilă a înțeles ca depunerea cautiunii să fie satisfăcută de creditor simultan cu cererea de sechestrul asigurător, sub sancțiunea nulității acestei cereri virtual cuprinsă în dispozițiunea imperativă a legii.

No. 907.—Admis apelul făcut de Societatea în nume colectiv D. Tomovici, Ing. Iosef Wexler și S. Ritzinger în contra jurnalului Tribunalului Covurlui S. I No. 3725 din 18 Aprilie 1924. S'au ascultat d-nii avocați Leontescu și Missir pentru societatea apelantă și Gr. Mihăilescu pentru intimat.

Curtea,

Asupra apelului făcut de Societatea în nume colectiv D. Tomovici, Ing. Iosef Wexler și S. Ritzinger și contra jurnalului Trib. Covurlui S. I No. 3725 din 18 Aprilie 1924.

Având în vedere susținerile părților și actele aflate la dosar.

Având în vedere că în speță intimatul G. Tomescu intentând acțiune în contra societății „Titania” pentru plata sumei de 200.000 lei a cerut aplicarea unui sechestrul asigurător pe orice avere mobilă și mărfuri ar aparține numitei societăți.

Considerând că din copia legalizată adresată Tribunalului Covurlui și aflată la dosar rezultă că motivul acțiunii este privitor la beneficiul aportului social adus de intimat în menționata societate și pe care nu l'a primit și nici lichidarea societății nu s'a făcut.

Că, așa fiind, acest proces este de natură comercială și ca atare urmează a se aplica dispozițiunile art. 908 c. com. potrivit căruia sechestrul și poprirea nu se va putea înființa decât cu dare de cautiune afară de cazul când o asemenea cerere s'ar fi făcut pe baza unei cambii, sau alt efect comercial, la ordine sau la purtător protestat la scadență pentru neplată;

Că, în speță intimatul G. Tomescu neposedând o cam-

bie sau în alt efect comercial din partea societății apelante protestat la scadență de neplată, dânsul nu poate obține sechestrul asigurător fără dare de cauciune, încât apelul devine admisibil și sechestrul cată a fi anulat;

Considerând, că intimatul a mai susținut că în speță n'ar putea fi vorba de aplicarea dispozițiilor art. 908 c. com., întrucât contractul intervenit între părți ar avea caracterul unui contract civil, iar nu comercial, caz în care urmează a se aplica dispozițiile art. 613 pr. civilă.

Considerând, că în privința ipotezei când afacerea ar fi de natură civilă, intimatul tot n'ar fi dispensat de dare de cauciune, întrucât cele două scrisori aflate la dosar și de cari intimatul se folosește nu constituie un act scris ajuns la termen în sensul art. 613 pr. civilă întrucât din conținutul lor rezultă că este vorba de depunerea aportului social al intimatului iar nu de beneficiile ce i s'ar cuveni lui la acest aport, cari beneficii se specifică că se vor fixa ulterior.

Că, deci și din acest punct de vedere sechestrul asigurător nu se putea înființa fără dare de cauciune.

Că, în ce privește subsidiarul pus de intimat asupra depunerii cauciunii astăzi în instanță,

Considerând, că legiuitorul prin art. 613 pr. civilă a înțeles că depunerea cauciunii să fie satisfăcută de creditor simultan cu cererea de sechestrul, sub sancțiunea nulității acestei cereri, virtual cuprinsă în dispozițiunea imperativă a legii.

Că, prin urmare, astăzi această cauciune nu se mai poate depune, după cum intimatul a cerut în subsidiar, ci constatându-se că sechestrul asigurător a fost obținut cu călcarea dispozițiilor legale, urmează a fi anulat admitându-se apelul de față.

Pentru aceste motive, redactate de d. Consilier N. Jac. Constantinescu, admite apelul.

Semnați: Eug. Bonachi, N. J. Constantinescu, M. Mantu, V. Gh. Ioan.

TRIBUNALUL DAMBOVIȚA

Secția II

Audiența de la 24 Octombrie 1924

Președinția D-lui Const. Dumitrescu, Președinte.

Șt. Apostolescu ș. c. cu Ministerul Public.

ACAPARARE.—DELICT DE SPECULĂ ILICITĂ.—CONDIȚIUNELE INCRIMINĂRI.—ART. 7 DIN LEGEA PENTRU ÎNFRÂNAREA ȘI REPRIMAREA SPECULI ILICITE.

Elementele constutive ale delictului de acaparare sunt: un element material care consistă dintr'un fapt material de acumulare după piața a mărfurilor și alimentelor de natură ca să desaprovizioneze piața, pentru a procura urcarea prețurilor de vânzare; cantitatea acumulată să nu depășească necesitățile normale de aprovizionare ale făptuitorului, ori capacitatea de desfacere a întreprinderii, sau să nu fie justificată de legitime prevederi comerciale sau

industriale; și, un element moral care să rezulte din cunoștința ce o are făptuitorul că săvârșește delictul de acaparare (*dolus generalis*), și, din intențiunea sa de a obține prin mijlocul acumulării suprimarea liberei concurențe și ridicarea prețurilor (*dolus specialis*).

Tribunalul,

Având în vedere recursul făcut de Stelian Apostolescu și Tache Constantinescu, contra cărții de judecată penală No. 716/924 a Jud. Ocol. II Pucioasa prin care, sunt condamnați la câte 2000 lei amendă fiecare în folosul Ministerului de Industrie și Comerț, pentru faptul prevăzut și pedepsit de art. 7 din legea pentru înfrânarea și reprimarea speculii ilicite.

Văzând motivul de recurs astfel formulat:

„Greșită interpretare și violare a art. 7 din legea pentru înfrânarea și reprimarea speculii ilicite. În adevăr, numai printr'un exces de putere și o violare a sus citatului text de lege, recurenții au putut fi condamnați pentru un fapt pe care nu l'au comis, căci din nimic nu se constată că au cumpărat după piața Com. Pucioasa o căruță cu porumb și una cu ovăz, pentru a împiedica libera concurență și din spirit de acaparare, având intențiunea de a provoca o urcare de prețuri”.

Având în vedere cartea de judecată supusă recursului din care se constată că recurenții care sunt comercianți în Com. Pucioasa, cumpărând în dimineața zilei de 25 August 1924 din piața Com. Pucioasa, dela 2 locuitori, unul o căruță cu porumb, iar celalt o căruță cu ovăz care, erau singurele cantități de cereale venite în acea zi pe piața comunei, instanța de fond considerând aceste fapte ca constituind o acaparare le-a reprimat cu aplicațiunea art. 7 din legea pentru înfrânarea și reprimarea speculii ilicite.

Că, pentru a hotări astfel Judecătoria de ocol constată că acapararea celor 2 căruțe cu cereale de către recurenți nu era justificată de nicio prevedere comercială fiindcă, recurenții în mod obișnuit nu se aprovizionează cu cereale prin cumpărarea lor din piața ei, aduceau cerealele cu calea ferată și în cantități mai mari așa că, acumularea celor 2 căruțe cu cereale s'a făcut în scopul de a vinde numai recurenții cereale în comună, împiedicând prin aceasta libera concurență pe care au înlocuit-o cu un preț uniform stabilit de recurenți.

Considerând că art. 7 din legea pentru înfrânarea și reprimarea speculii ilicite, reprimând delictul de acaparare, elementele constitutive ale acestei forme de incriminare sunt: un element material care consistă dintr'un fapt material de acumulare al mărfurilor și alimentelor după piața internă; cantitatea acumulată să nu depășească necesitățile normale de aprovizionare ale făptuitorului, ori, capacitatea de desfacere a întreprinderii, sau, să nu fie justificată de legitime prevederi comerciale sau industriale; și, un element moral care, să rezulte din conștiința ce o are făptuitorul că săvârșește delictul de acaparare (*dolus generalis*), și din intențiunea sa de a obține prin mijlocul acumulării suprimarea liberei concurențe și ridicarea prețurilor (*dolus specialis*).

Considerând că prin forma de incriminare a delictului de acaparare, asigurându-se aprovizionarea pieței care, este menită a înlătura urcarea prețurilor, primul

element al delictului consistă din orice acte materiale de executare de natură ca să desaprovizioneze piața pentru a provoca urcarea prețurilor de vânzare al mărfurilor și alimentelor. În ceea ce privește al doilea element al incriminării, el își găsește existența atât față de un particular cât și de un industriaș sau comerciant, și, urmează a fi apreciat ținându-se seamă de necesitățile particularului și ale familii sale, de capacitatea de desfacere a comerciantului după cum el este detalist sau angrosist; de clientela sa, și de afacerile sale comerciale, neputând de asemenea fi socotite ca acte de acapărare aprovizionării în cantități mai mari, când ele sunt o consecință a prevederii de a se aproviziona în mod suficient și din timp din cauza vreunei probabile scumpiri a mărfurilor și alimentelor sau a greutății de a le procura mai târziu.

Pentru caracterizarea condițiilor culpabilității legale în materie de delict de acapărare, este necesar ca să existe pe lângă o culpabilitate generală (*dolus generalis*), adică, ca făptuitorul să acumuleze după piață mărfuri sau alimente în cantitate mai mare de cât avea motivată de trebuințele sale de aprovizionare fără să aibă motivele unei prevederi comerciale sau industriale, sau de aprovizionare, și o culpabilitate specială (*dolus specialis*), ceea ce înseamnă că făptuitorul nu va fi declarat culpabil de delictul de acapărare de cât dacă el a săvârșit faptul determinat de intenția de a suprima libera concurență și a urca prețurile.

Că, în specie, instanța de fond n'a ținut seamă pentru a aprecia elementele culpabilității legale, dacă acumularea celor 2 căruțe de cereale de către recurenți, era justificată de necesitățile recurenților, reclamate de capacitatea de desfacere a comerțului lor, care puteau să-i determine de a se aproviziona cu cele 2 căruțe de porumb și ovăz, sau dacă ei aveau motivele unei prevederi comerciale ori de aprovizionare, sau că cumpărarea cerealelor a fost făcută de recurenți cu intenție de a suprima libera concurență și a ridica prețurile. Instanța de fond, deducând din împrejurarea că de vreme ce recurenții nu se aprovizionau în mod obișnuit cu cereale prin cumpărarea lor din piață dar, ei le aduceau cu calea ferată și în cantitate mai mare, acumularea celor 2 căruțe cu cereale au făcut-o cu scopul de a vinde cereale în comună numai recurenții, împiedecând prin aceasta libera concurență, instanța de fond n'a caracterizat condițiile culpabilității legale cerute pentru existența delictului de acapărare și nici faptele materiale din care rezultă aceste condițiuni, astfel că lipsește ca bază a condamnățiunii elementele legale constitutive ale delictului de acapărare.

Că, instanța de fond hotărând astfel a violat și interpretat în mod greșit art. 7 citat, prin aceea că n'a făcut o justă aplicațiune a principiilor din acest text de lege, pronunțând deci o hotărâre casabilă.

Pentru aceste motive admite recursul și dispune a se judeca procesul în fond.

Având în vedere că recurenții au cerut achitarea de oarece cumpărarea celor 2 căruțe cu cereale fiind făcută în vederea aprovizionării pentru trebuințele comerțului lor, acest fapt nu poate constitui delictul de acapărare.

Considerând că din examinarea împrejurărilor în care recurenții au cumpărat căruțele cu porumb și ovăz, atât din punctul de vedere subiectiv al delictului după care, un act ilicit nu va fi pedepsit de cât când autorul lui

manifestă o voință serioasă de a comite delictul și, din acela obiectiv al delictului când, voința criminală a făptuitorului nu se ia în considerațiune oricât de sigură ar fi, de cât dacă ea se realizează printr'un act în el însuși criminal, urmează a decide că nu poate fi socotită ca constituind niște acte de acapărare, aprovizionarea de către recurenți cu cantitatea de o căruță de porumb și cu alta de ovăz pe care le-au cumpărat în piața Com. Pucioasa. În adevăr, dat fiind că recurenții sunt comercianți care vând și cereale și că ei au cumpărat porumbul și ovăzul pentru trebuințele comerțului lor, cantitatea de porumb și ovăz cu care s'au aprovizionat recurenții, nu este așa de mare în cât ea să depășească capacitatea de desfacere reclamată de nevoile comerțului exercitat de recurenți și nici nu se stabilește că recurenții ar fi avut în depozitul lor vreo cantitate oarecare de porumb și ovăz pe lângă care să mai fi cumpărat și cele 2 căruțe astfel că, din această cauză ei nu pot să fie considerați că s'au aprovizionat cu o cantitate de porumb și ovăz prea mare de cât avea reclamată de trebuințele comerțului lor, pentru a putea fi socotiți că au cumpărat cerealele fără să aibă motivele unei prevederi sau necesități comerciale, fiind determinați numai de intenția de a desaproviziona piața în scopul de a suprima libera concurență și de a urca prețurile porumbului și ovăzului, pentruca faptele lor să cadă sub aplicațiunea art. 7 din legea pentru înfrânarea și reprimarea speclii ilicite.

Pentru aceste motive, redactate de d. Președinte, achită.

Semnați: *C. Dumitrescu, D. Georgescu.*

TRIBUNALUL BACAU, Secția I.

Audiența de la 25 Octombrie 1923

Președenția D-lui C. Mălinescu, Judecător

Noel Rotenberg cu Avram P. Segal

TIMBRU ȘI ÎNREGISTRARE.—RECURS CONTRA CĂRȚILOR DE JUDECATĂ DATE ÎN ULTIMĂ INSTANȚĂ.—VALOAREA LITIGIULUI.—ART. 20, 24 ȘI 26 DIN LEGEA TIMBRULUI CU MODIFICĂRILE ADUSE ÎN 1920.

Taxele pentru cererile de recurs prevăzute la art. 20 din legea timbrului și anume timbru fix de zece lei coala la care se atașează și taxa specială de 10 lei, se aplică numai la recursurile în contra cărților de judecată date în ultimă instanță în procesele de o valoare care nu trece de 1500 lei, urmând ca pentru cererile de recursuri contra cărților de judecată date tot în ultimă instanță, dar de o valoare mai mare de 1500 lei să se plătească potrivit art. 26 din lege taxele prevăzute în art. 24 și anume recursul trebuie făcut pe o coală timbrată de 50 lei și la care să se adauge taxa specială de 300 lei.

No. 265.— Admis incidentul și anulat ca nesuficient timbrat recursul făcut de Noel Rotenberg în contra Cărței de judecată No. 232 din 28 Septembrie 1922 a judecătoriei rurale Ocolu I Bacău.

S'au ascultat D-nii avocați Eug. Manos din partea intimatului în desvoltarea incidentului de nulitatea recursului și I Stoican, pentru recurent, în combaterea incidentului.

Tribunalul.

Asupra incidentului ridicat de intimatul în recurs Avram Segal prin avocatul său prin care se cere a se declara nul recursul făcut de Noel Rotenberg în contra cărței de judecată No. 232/923 a Judecătoriei de Ocol I rural Bacău ca insuficient timbrat, fiind făcut numai pe timbru de 10 lei și taxa specială de 10 lei, deși valoarea litigiului între părți era mai mare de 1500 lei, în speță 1800 lei, recursul urmând ca în acest caz să fie făcut conform art. 26 legea timbrului, adică pe timbru fix de 50 lei și taxa specială de 300 lei, după cum prevede art. 24 al I din legea timbrului.

Având în vedere actele dela dosarul cauzei și concluziunile puse de părți în instanță.

Considerând că potrivit dispozițiilor art. 20 din legea timbrului sunt supuse la taxa timbrului fix de zece lei coala, recursurile la Curtea de Casație în contra cărților de judecată date în ultima instanță de Judecătorile de Ocoale în materie civilă și comercială, la care se atașează și recipisa de plata taxei speciale în sumă de 10 lei, legiuitorul înțelegând desigur a se plăti aceleași taxe și pentru recursurile contra cărților de judecată aduse prin recurs înaintea Tribunalului constituită ca instanță de recurs cu distincțiile ce rezultă din întreg complexul dispozițiilor legei timbrului în această materie a recursului.

Considerând că prin modificarea adusă legii timbrului în 1920, legiuitorul condus de principiul fiscal, că deși pentru a veni în avantajul părților s'a dat în competența Tribunalului și recursurile făcute în litigiile de o valoare mai mare ca în trecut, totuși ele urmează să plătească fiscului aceleași taxe ca și când recursul ar fi introdus la Curtea de Casație, statuând astfel printr'un nou art. 26 că, sunt supuse la taxele prevăzute pentru Tribunalele petițiile de intențarea acțiunilor, cererile și toate actele de procedură în pricinile de o valoare mai mare de 1500 lei îndreptate la Judecătorile de Ocoale și la taxele pentru Curți, apelurile, recursurile, cererile și toate actele de procedură în asemenea pricină, trebuind deci ca în atari cazuri să plătească taxele de timbru prevăzute de art. 24 adică pentru cererile de

recursuri taxa timbrului de 50 lei coala plus taxa specială de 300 lei.

Că, deși s'ar părea că sunt o inadvertență a legii timbrului dispozițiile introduse prin art. 26, după ce deja prin art. 20 statuase asupra cererilor de recursuri în contra cărților de judecată a Judecătorilor de Ocoale, date în ultima instanță, totuși din interpretarea strictă fiscală a textelor menționate, rezultă în mod neîndoios că inadvertența creată prin introducerea articolului 26 din legea timbrului, este voită de legiuitor ca fiind rezultatul manifestării intenției sale bine definită, că taxele pentru cererile de recurs prevăzute de art. 20 să fie plătite numai pentru recursurile în contra cărților de judecată date în ultima instanță în procesele de o valoare care nu trece de 1500 lei, urmând ca pentru cererile de recursuri contra cărților de judecată date în ultima instanță în procesele de o valoare ce trece de 1500 lei, să se procedeze potrivit noilor dispozițiuni prevăzute prin art. 26, text cu dispoziții categorice și fără o altă posibilitate de interpretare.

Că, prin urmare legile fiscale fiind de strictă interpretare, urmează ca în cererile de recurs contra cărților de judecată date în ultima instanță în procesele de o valoare mai mare de 1500 lei, să se plătească taxele prevăzute de art. 24, adică recursul făcut pe o coală timbrată de 50 lei și taxa specială de 300 lei.

Că, în speță, fiind vorba de un litigiu, judecat conform legii proprietarilor pentru evacuarea unui apartament pentru care se plătea de recurentul Noel Rotenberg un preț de locație de 1800 lei anual, cererea de recurs îndreptată de acesta Tribunalului constituit ca instanță de casație în contra Cărței de judecată No. 232/923 a Jud. Ocol I rural Bacău, trebuia făcută pe o coală de timbru de 50 lei la care urma să alătore și plata taxei speciale în sumă de 300 lei.

Că, recurentul Noel Rotenberg făcând cererea de recurs pe coală timbrată numai de 10 lei, taxa specială tot de 10 lei, cererea sa de recurs este insuficient timbrată și ca atare urmează a fi declarată nulă conform aceleiași dispozițiuni a legii timbrului.

Pentru aceste motive, redactate de d. C. Mălinescu judecător de ședință, Tribunalul în unanimitate, admite incidentul și anulează ca nefiind suficient timbrat recursul.

Semnați: C. Mălinescu, Mina Gorovei, C. Burada.